

Oost-Berlijner vlucht naar de vrijheid in West-Berlijn.

Na de afsperring van West-Berlijn op 13 aug. 61 had ik direct besloten om te vluchten en ben meteen begonnen om een vluchtplan op te maken. Ik was toen 18 en kon heel goed zwemmen en besloot om het kanaal over te zwemmen bij mij in de buurt.

Ik zou daarmee wachten tot in de herfst op een avond dat het stormde. De wind zou daarbij de geluiden die ik zelf maakte wel overstemmen. Tijdens wandelingen zocht ik een ideale plaats op om de vlucht te wagen. Langs weerszijden van het water was er natuurlijke begroeiing en die zou me visuele bescherming geven. Aan de overkant moest ik dan enkele draden doorknippen om West-Berlijn en mijn gedroomde vrijheid te bereiken.

Ik besloot om te zwemmen met alle kleren aan en ik zou een rugzak meenemen met wat gereedschap erin om die draden kapot te knippen of zagen, liever iets te veel dan te weinig.

Eind september was het zo ver. Niemand wist van mijn plan af, het was mijn groot geheim gebleven. Ik besliste om niet langer meer te wachten en de vlucht die avond te wagen. De harde wind zou mijn vlucht dekken. De beslissing viel.

IK DOE HET NU EN DIRECT. IK BEGIN ERAAN.

Het liep al grondig mis van bij het begin. Ik had nooit geoefend om gekleed te zwemmen en de rugzak vulde zich met water en werd een grote last. Het zwemmen was zo anders dan normaal dat ik dacht: dit haal ik niet.

Ik kan hier zo verdrinken of ze gaan me zien of horen en schieten op me. Naast de wil om de overkant te bereiken voelde ik ook een doodsangst die me zelfs ten dele verlamde. Toch bereikte ik veilig de andere oever.

PDF

Ik kroop tot aan de afsluiting. Ik knipte de eerste draad door. Die was dikker dan ik vermoedde en ik kreeg die niet meteen door. Op het ogenblik dat ik de draad doorknipte weerklonk een hard geluid, ze moesten me nu zeker wel gehoord hebben. De draden waren heel hard opgespannen en ik moest er nu nog een zien door te krijgen die ook weer zo een typisch geluid zou maken. En ik was al kapot van de schrik.

Ik was van streek door de doodsangst en moest me terzelfdertijd beheersen om de tweede draad door te knippen. Had ik geweten wat ik nu zou doorstaan, dan was ik er niet aan begonnen maar nu moest ik verder. Terug gaan was nu niet meer mogelijk zonder gezien te worden. De tweede draad moest kapot. Dus doen. Het lukte. Nog steeds was er geen teken dat ze me opgemerkt hadden. Ook die tweede draad had zo een hels lawaai gemaakt. Nog altijd geen teken van de grenswachten. Nu moest ik het passend plankje uit mijn rugzak zien te vinden om de draden wat verder uit elkaar te doen, zodat ik door het gat kon kruipen. Dat lukte en ze hadden me nog steeds niet gezien.

IK KROOP ERDOOR. IK WAS ERDOOR. PUUR GELUK GEHAD. IK HAD EVENGOED DOOD KUNNEN ZIJN.

Half verlamd en TOTAAL overstuur liep ik mijn vrijheid tegemoet. De wachtposten hadden me niet gezien. Ik had puur geluk gehad.

Ik werd opgenomen in de vluchtelingenopvangplaats van Marienfelde. Ik was zo hard van streek dat het 2 weken duurde voor ik op het idee kwam om mijn moeder te verwittigen dat ik in het Westen was. Ik leefde die 2 weken in een soort van black out. Achteraf vernam ik dat mijn moeder me als vermist had opgegeven. Ze had zich niet kunnen voorstellen dat ik zou gevlucht zijn.

➤ *Waar gebeurd verhaal naverteld door Joseph Obin, Polen.*

PDF